

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν εις τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηγεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς :

Ἐτησίαι . . . δε. 8,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Τριμήνος . . . 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰουλίου μηνός.

Ἐξωτερικῶς :

Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τριμήνος > > 3,—

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' κειμήδιον τιμῆνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδουάρδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' .— Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1907

Ἔτος 29ον.— Ἀριθ. 32

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΣΤΙΟΓΡΑΜΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, διὰ ν' ἀντισταθοῦν καλλίτερα εἰς τὴν ἐλκτικὴν δυνάμιν τοῦ ἀέρος, ποῦ ἦτο ἰκανὴ νὰ τοὺς παρασύρῃ πρὸς τὴν ἄβυσσον, οἱ ταξειδιῶται ἐκύτταζαν τὸ τρομερὸν καὶ ὑπέροχον ἐκεῖνο θέαμα.

Πρὸς ἀνατολάς, ὁ τεράστιος ὄγκος τοῦ νεροῦ, ἀφίων τὴν κοίτην του, ἐπιπτεν εἰς τὸ βάθος τῆς ρωγμῆς με κυματισμοὺς λευκοὺς ὡς τὸ χιόνι, κ' ἐπετοῦσεν ὑψηλὰ τὸν ἀφρὸν με λάμψεις ἐκθαμβωτικὰς. Τὰ τρομερὰ καὶ ἀδιάκοπα μουγγρίσματα τοῦ νεροῦ ἔκαμναν ἀκόμη ἀριωτέραν τὴν τεραστίαν ἐκεῖνην δυνάμιν. Οἱ πάντε στύλοι, ὄρατοὶ καὶ οἱ πάντε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐξ αἰτίας τῶν ἐλιγμῶν τῆς ρωγμῆς, ἀνέβαιναν ὑψηλὰ, ἐπικνώνοντο κ' ἔφεταν πάλιν ὡς λεπτὴ βροχὴ, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνυψωτικὴ δυνάμιν τοῦ στύλου ἔκαμνε ἀμέσως νὰ ἐπανέλθῃ μαζὶ του πρὸς τὰ ἄνω. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἄβυσσου δὲν διεκρίνετο τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓν πυκνὸν σύννεφον, τοῦ ὁποίου ὁ λευκὸς ὄγκος περιεστέφετο ἀπὸ λαμπρὰ τόξα τῆς ἰριδος...

Ἐξαφνα ἡ Σέννα ἔδραλε μίαν σπαρακτικὴν φωνήν. Οἱ σύντροφοὶ τῆς τὴν εἶδαν ν' ἀρπάξῃ τὸ τουφέκι τῆς καὶ νὰ σκοπεύῃ πρὸς ἓν σημεῖον τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸν καταρράκτην. Ἀλλὰ δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐχαμήλωσε τὸ ὄπλον τῆς. Ἐκύτταζαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ εἶδαν ἓνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, κ' ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χεῖρα του ἓνα ἀγόρι.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ζωσμένος με ζώνην ἀπὸ κόκκινα πτερά : ἦτο ὁ Ταμίνας.

Τὸ ἀγόρι ἔκαμε μίαν κίνησιν, ἡ ὁποία ἐξεσκέπασε τὴν κεφαλὴν του, καὶ οἱ φίλοι μας ἀνεγνώρισαν τὸν Ἰανόν.

Ὁ ἄνθρωπος ὠμιλοῦσε κ' ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφοβέριζε. Ἀδύνατον ἦτο νὰ τοῦ στελεῖη κανεὶς καρμίαν σφαῖραν ἢ μα ἐξέσφιγγε τὰ χεῖρα του, θὰ ἐκρηνμίζετο ὁ Ἰανὸς εἰς τὸν ποταμὸν ποῦ ἔπρεχε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν ροδερὰν ρωγμὴν του.

Ἐξαφνα, ὁ ἀρπὰξ ἔσσειε με λύσσα τὸν αἰχμάλωτόν του τὸν ἐταλάντευσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον, ὅπου ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἐσφενδονίσῃ. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὶ ἔκαμνε ἐν ἐγγισσίῳ. — Σφαῖραι ἐναρτίον βελῶν. — Μὲ τὸ βαρέλι. — Ἡ Σέννα πληρωμένη. — Καταδιώξις εἰς τὸν ποταμὸν. — Σὺν νερανός. — Πάλιν «Ἐπινοίη!» — Συνάντησις.

Τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ ταξειδιῶται μας, παγωμένοι ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν ἐπερίμεναν νὰ ἴδου τὸν Ἰανόν νὰ χάνεται εἰς τὴν ἄβυσσον, ὁ Ταμίνας ἔκαμεν ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ φορτίον του, τὸ ὁποῖον ἄφρσεν ἔπειτα κάτω εἰς τὸ χῶμα. Σφικτὰ δεμένος, ὁ Ἰανὸς ἔμμενε ἀκίνητος καὶ ὁ ἀρπὰξ-σκυμμένος ἐπάνω του, κατὶ τοῦ ἔλεγε με κακίαν καὶ θυμόν.

Ἡ Σέννα ὕψωσε τὸ τουφέκι τῆς κ' ἐσημάδευσε τὸν Βα-Τοάναν. . . καὶ, χωρὶς ὁ Γιάγκος καὶ οἱ σύντροφοὶ του ν' ἀκούσουν τὸν παραμικρὸν ἤχον πυροβολισμοῦ, εἶδαν τὸν Ταμίναν νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτῃ δίπλα εἰς τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἡ Σέννα ἔλυε

τὴν σχεδίαν ποῦ ἦτο στερεὰ δεμένη εἰς τὴν ὄχθην τῆς νήσου, ἐπηδούσε ἐπ' αὐτὴν εἰς αὐτὴν καὶ ἀπεμακρύνετο, πρὶν οἱ φίλοι τῆς προσβάσσουν νὰ ὀρμήσουν κατόπιν τῆς. Εἶχε τώρα παρακάμψῃ τὸ νησάκι καὶ ἐπάλαυνεν ἐναντίον τοῦ ρεύματος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην. Ἀργά, ἀλλὰ ἀσφαλῶς, ἐπροχωροῦσεν.

Ὁ Ἰανὸς τὴν εἶχεν ἰδῆ, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσεν οὔτε νὰ σαλεύσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἐστρεψε τότε ἡ Σέννα πρὸς τὸ νησάκι κ' ἐφώνησε :

— Ἐτοιμάσετε τὰ τουφέκια σας νὰ πυροβολήσετε ὅποιον πλησιάσῃ κοντὰ στὸν Ἰανόν!

Τὰ μουγγρίσματα τοῦ καταρράκτου ἐπνιγαν τὴν φωνὴν τῆς, ἀλλὰ ἡ Σέννα εἶχεν ἐνώσῃ τὴν χειρονομίαν με τὰ λόγια, πάλλουσα πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τὸν κλάδον τοῦ δένδρου, ὁ ὁποῖος τῆς ἐχρησίμευεν ὡς κουκί : καὶ ὅλοι τὴν ἠννόησαν, τόσοσ μάλιστα εὐκολώτερα, ὅσον διότι ἡ διαταγὴ τῆς ἦτο

«Τὸν ἐταλάντευσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον...» (Σελ. 249, στ. β'.)

περιττὴ, ἀφοῦ ὅλοι εἶχαν σκεφθῆ τὸ ἴδιον.

Τότε, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸ κλαδί τῆς λοξὰ ἐπάνω εἰς τὴν σχεδίαν, ἡ βασιλοπούλα ἐξεκρέμασε τὸ τόξον τῆς, ἔδρασε εἰς ἓν βέλος ἓνα μικρὸν κομψότατον ἐγχειρίδιον κλεισμένον μέσα εἰς τὴν δερματίνην θήκην του, καὶ με ἔκτακτον εὐστοχίαν, ἂν λάθῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπερβολικὴν ἀστάθειαν τῆς σχεδίας καὶ

τάς δίνας του ποταμού, ετόξευσε το βέλος της, το οποίον έπηγε κ' έκαρφώθη εις την γην, δίπλα εις το πρόσωπον του Ίανου.

Χωρίς ούτε στιγμήν να χάση, η Σέννα διώρθωσε τον δρόμον της σχεδίας, η οποία, μείνασα ακυβέρνητος, έτρεχε τώρα κατ' εὐθείαν προς το ταχύ ρεύμα του καταρράκτου, και διηυθύνθη προς την όχθην.

Ο Ίανός, προτεινών την κεφαλήν, είχε κόψη με τα δόντια του την λεπτήν μεταξωτήν κλωστήν, η οποία έκρατούσε το έγχειρίδιον δεμένον εις το βέλος. Να σύρη με τον ίδιον τρόπον το μαχαίρι από την θήκην του, ητο υπόθεσις μιας στιγμής και τότε, έπέρασε την λεπίδα ανάμεσα εις το στήθος του και τα δεσμά,

α' Έπέρασε την λεπίδα ανάμεσα εις τα δεσμά... (Σελ. 250, στ. α')

του έκρατούσαν τα χέρια του δεμένα κατά μήκος του σώματός του. Με τεχνικά αλληπάλληλα κτυπήματα, η χαλυβδίνη λεπίς γρήγορα ένίκησε το εμπόδιον. Ο αίχμαλώτος ημπόρεσε να κινηση τα χέρια του, να τα ελευθερώη τα λοιπά ησαν πατηνίδι πλέον.

Αμα κατώρθωσε να λυθή, έχωσε το έγχειρίδιον εις τον κόρπον του και έτρεξε προς μίαν πετρώδη κοιλότητα, όπου έξηφανίσθη δι' ελίγας στιγμάς, κ' έπειτα πάλιν ένεφανίσθη, σύρων κατόπιν του έν αλλόκοτον αντικείμενον, έν είδος βαρελίου με καουτσούκ ολόγουρα, το οποίον εκύλισεν έως την όχθην του ποταμού.

Την στιγμήν αυτήν, μανιώδεις αντήχησαν κραυγαί, αι οποίαι έσκέπασαν την βοήν των καταρρακτών. Ολόκληρον στρατεύμα από Βα-Τοάνας έφθανεν εκεί

όλοι έκρατούσαν τα γιγάντια βέλη των. Η Σέννα δέν απέιχε παρά ελίγα μόμον μέτρα από την όχθην, και έφαινετό σαν να εδίσταζε, μη γνωρίζουσα τί να κάμη. Ο Ίανός της έκαμε νεύμα να στρέψη προς τα όπισω, και αυτή, ευπειθής, ήλλαξε την πορείαν της σχεδίας της προς το νησάκι.

Με την ανακνοήν των κιασμένην από την συγκλίησιν, ο Γιάγκος, τα Δίδυμα και ο Υδών έστέκοντο έτοιμοί να πυροβολήσουν. Το έχθρικον σώμα, όσον ηρχετο έμεγάλωνε: διεκρίνοντο τώρα έκαστον τουλάχιστον άνδρες, και οι φίλοι μας με τρόπον έσυλλογιζοντο πως θα κατώρθωναν να τους σκοτώσουν όλους και να μην αφήσουν ούτε ένα βέλος να κτυπήση τον μικρόν βασιλέα. Αὐτός, έντελώς άφωσιωμένος εις το εργαλειόν του, έφαινετο σαν να μην ήκουε τίποτε όταν η πρώτη όμοβροντία άντήχησε, ρίπτουσα τον πανικόν μεταξύ των υιδών του Κροκοδείλου, αυτός πάλιν δέν έστρεψε να ιδή όπισω του.

Οι σύντροφοι του Ταμίνα ησαν γενναίοι άνδρες. Συνελθόντες από την πρώτην των κατάπληξιν και βαδίζοντες επί των πτωμάτων, ανεπτύχθησαν εις άραιάν γραμμήν και όρμησαν προς τα εμπρός γρήγορα είχαν αντίληφθη το ελιγάρθμον των έχθρών των, οι οποίοι ησαν ικανοί μεν να τους τουφεκίσουν ένα προς ένα, άλλ' ανίκανοι βέβαια ν' άντιτάξουν σοβαράν άντίστασιν εις την

έν σώματι έπιθεσίν των. Το πρώτον και κριον δι' αυτούς ητο πως ν' αρπάσουν πάλιν τον βασιλέα των Βανουαίων. Δέν ημπορούσαν να έξηγήσουν πως είχε κατορθώση να λυθή' αλλά τους έστοιχίζε πολύ ακριβά αυτός, ώστε να τον αφήσουν να φύγη, αφού το ημισυ του στρατεύματός των δέν εδίσταζε να θυσιασθή δια να τον ξαναπιιάσουν αίχμαλώτων.

Έπλησίαζαν, σπειρόντες τους νεκρούς των, άφοβοι, λυσσάλειοι, χωρίς να φοβηθοῦν τον κίνδυνον. Από το νησάκι, τα τουφεκία έβροντούσαν, ένθ' ο Ίανός, σκυμμένος όπισω από το βαρέλι του, άκαθής, άπειρωμένος εις μίαν ασχολίαν, από την οποίαν δέν έννοούσαν τίποτε οι φίλοι του, δέν εδοκίμαζε καν να προφυλαχθή από τα

βέλη, τα όποια έπεφταν βροχή ολόγουρα του. Οι πρώτοι από τους έφορμώντας έχθρούς δέν απέιχαν πλέον παρά μόλις είκοσι μέτρα από αυτόν' έπιπτεν ένας, και άλλος τον διεδέχετο. Μετ' ελίγον έφθασαν εις τα δέκα μέτρα... εις τα πέντε.

Με ασφάλειαν κινήσεων από πρίν λογαριασμένην και με υπερφυσικήν γοργότητα ο Ίανός είχεν εξαφανισθή μέσα εις το βαρέλι, το οποίον ηνοίχθη έξαφνα, εκλείσθη πάλιν, με αυτόν μέσα, κ' έπειτα έτιναχθη απότομως κ' έπεσεν από την όχθην εις τον ποταμόν' εκεί κατεποντίσθη μέσα εις τον άφρισμένον στρόβιλον, ο όποίος το παρέσυρε προς τον καταρράκτην, όπου έγινεν άφαντον.

— Ω! Θεέ μου, έπιθύρισε ο Υδών, αφήσας να πέση το τουφέκι του και συμπλέκων σπασμαδικώς τα χέρια του. — Είνε φρικτή η συμφορά, είπεν ο Γιάγκος' ο καιμένος ο Ίανός, ο τόσο καλός και τόσο δίκαιος, ελογάριαζε βέβαια πως θα έπερνούσε τον καταρράκτην χωρίς κίνδυνον με το βαρέλι του, αλλά ητο τρέλλα αυτό.

Διεκόπη δια να φωνάξη προς την Σένναν, της οποίας η σχεδία παρεσύρετο διπλωρωμένη από το ρεύμα: — Βαστάτε γερά! τρέχω να σας βοηθήσω. Η βασιλοπούλα είχε κτυπηθή εις τον ώμον από ένα βέλος. Είχε λοιπόν αφήσει τα άτεχνα κουπιά της, και το ρεύμα την παρέσυρε προς την άβυσσον' άλλ' αυτή το άντελήφθη έγκαιρως, και έπεσεν εις το νερό, δια να σωθή κολυμβώσα. Είς την στιγμήν ο Γιάγκος έβγαλε μέρας από τα ένδύματά του, και όρμησε προς βοήθειαν της νέας. Ητο λαμπρός κολυμβητής, και, αν οι στρόβιλοι του ρεύματος ητο δυνατόν να μη κατανικήσουν τάς δυνάμεις της Σέννας, που ητο ίσως σοβαρά πληγωμένη, ο Γιάγκος ητο βέβαιος ότι θα την έσωζε. Τα βέλη των Βα-Τοάνα δέν ησαν έπιφοβα πλέον. Απληπισμένοι που έχασαν τον αίχμαλώτων των, αυτοί, κατά τα τρία τέταρτα δεκατισμένοι, είχαν τώρα έγκαταλείψη τον άγωνα και έφευγαν εκβάλλοντες άγρια ούρλιασματα.

Ο Χάνς όμως και η Έλζα, με τον φόβον μήπως ξαναγυρίσουν εκείνοι έπιθετικώτεροι, ησαν έτοιμοι να πυροβολήσουν. — Κύριε Αμών, έφώναζεν έξαφνα η φωνή του Χάνς, η οποία έφθανεν ως ψιθύρισμα εις την ακοήν του νέου που άπειχεν ελίγα μόνον μέτρα, πιάστε το σχοινί που σας πετώ, και περάστε την θηλειά γύρω στην μέση σας. Ένα μάτσο ελαφρό σχοινάκι, λεπτόν αλλά στερεόν, έπεσε δίπλα εις τον κολυμβητήν. Το ήρπασεν αυτός με το ένα χέρι, έξέσφιξε την θηλειάν του, την επέ-

ρασεν εις την ζώνην του και έξηκολούθησε να προχωρή.

Η προφύλαξις αυτή δέν ητο άσχοπος, διότι η Σέννα έδεικνυε φανερά σημεία εξανηλώσεως. Και δια ν' αυξήσουν ακόμη αι δυσχέρειαι και η φρίκη της θέσεως των φίλων μας, τρομερά και ταιγίς έξερράγη τότε, ένώνουσατάς βροντάς της με τάς βροντάς του καταρράκτου και αυλακώνουσα τον ούρανόν με μακράς πυρίνας γραμμάς.

Έξαφνα, την στιγμήν που ο Γιάγκος έφθανεν επί τέλους κοντά εις την Σένναν, μία κραυγή λύσεως του έξέφυγεν.

Είχεν ιδή, εις απόστασιν έκαστον μόλις μέτρων, μίαν πυρόγαν, την οποίαν εκυβερνούσαν έπιτήδειοι Βα-Τοάνα κωπηλάται. Η πυρόγα έπλεεν εις τον ποταμόν με γοργότητα, την οποίαν ηύξανε η όρμη του ρεύματος.

Το σχοινί, το δεμένον εις την ζώνην του, το οποίον έμελλεν εύκολα να τον σύρη όπισω προς την όχθην, έγινετο άχρηστον πλέον, διότι οι μικροί είχαν ιδή και αυτοί την πυρόγαν, και ησαν ήναγκασμένοι ν' αφήσουν το σχοινί δια να ξαναπιιάσουν τα τουφεκία των.

Τρεις πυροβολισμοί άνεμίχθησαν με τους κρότους των κεραυνών. Αλλά η άσθενής εκείνη αντίπραξις δέν ημπορούσε να σταματήσει τους Βα-Τοάνας. Τί ημπορούσαν να κάμουν ελίγα σφαίραι έναντίον τριάντα τόσον μαύρων, που είχαν τόσον καλήν λέμβον και ησαν άποφασισμένοι να εκδικηθοῦν με πάσαν θυσίαν την δραπευτευσιν του αίχμαλώτου των;

Μ' όλους τους τουφεκισμούς, τους άραιοὺς όμως, η βάρκα όλονέν έπροχωρούσε προς το μέρος των κολυμβητών. Δύο η τρία ακόμη τραθήγματα εις τα κουπιά της πυρόγας, και οι δύο νέοι του απέιχαν ακόμη έκαστον και πλέον μέτρα από την όχθην, θα έπεφταν εις τα χέρια των άγρίων έχθρών των.

Ο Γιάγκος διέκρινε τώρα τα καταμαυρα και στιλπνά σαν τον έβενον πρόσωπα των, που έμόρφαζαν από την μανίαν των. Η Σέννα όλονέν περισσότερον έδάρυεν επάνω εις τον σωτήρά της' αλλά πάντοτε γεμάτη με θάρρος, έπροσπάθησε να κολυμβήση με το ένα χέρι, μ' όλον το αίμα που άνέβρυσεν από την πληγήν της.

Αι βρονταί ελυσοῦσαν εις τον ούρανόν, αι άστραπαί τον έφλόγιζαν χωρίς διακοπήν.

Έξαφνα ένας αλλόκοτος ήχος, σαν να έπερνούσαν όδεις πυροβόλου εις τον αέρα, ηκούσθη επάνω από τον ποταμόν.

(Έπεται συνέχεια) N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Στο σίδερο είναι η σκουριά, και στον καπνόν ο φθόνος.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΑΛΗΡΟΝ

Αγαπητοί μου, ΣΗΜΕΡΙΝΗ έπιστολή μου δέν είναι πλέον αθηναϊκή' είναι φαληρική. Διότι έχω την εύτυχίαν να κατοικώ αυτάς τάς ημέρας εις το Νέον Φάληρον, εις την έπαυλιν του φίλου μου Άχαρία, όπου δέν πληρώνω ούτε νοίκι. Δέν έχω λοιπόν τί-

ποτε άλλο παρά έντυπώσεις φαληρικής. Και έν πρώτοις, δι' όσους δέν το ξέρουν, — και είναι χιλιάδες μεταξύ των φίλων μας, — το Νέον Φάληρον είναι κομψή παραθαλάσσιος πόλις, απέχουσα από τάς Αθήνας τρία τέταρτα με την άμαξαν, μισήν ώραν με τον Τροχιόδρομον (τουλάχιστον όταν τρέχη), και δέκα λεπτά της ώρας με τον ηλεκτρικόν σιδηρόδρομον, όταν δέν τρέχη πολύ. Οι καθ'αυτο Φαληρείς κάθηται εκεί χειμώνα-καλοκαίρι' κάμποσοι άλλοι, μόνον το καλοκαίρι' και οι περισσότεροι Αθηναίοι και Πειραιεῖς το έπισκέπτονται δι' ελίγας ώρας. Το Νέον Φάληρον, με το Παλαιόν από το ένα μέρος και με την Καστέλλαν από το άλλο, είναι πλέον άνετον, πολυτελές και πολιτισμένον από αυτά, και έχει λουτρά, θέατρον, ώρατα ξενοδογεία, ηλεκτρικόν φώς, καφενεα, πάρκα, μουσικήν, ταραντέλλαν, μίαν μεγάλην εξέδραν επάνω εις την θάλασσαν, εύμορφα σπιτάκια — τα όποια κατά βούλησιν βαρκίζονται επαύλεις, — δρόμους χωρίς πολλήν σκόλην, έφθονον ήλιον, ελίγην σκιάν και κάποτε, όχι πάντοτε, δροσιάν και ύγρασίαν. Όπωςδήποτε, ως θερινή διαμονή, είναι ίσως το καλλίτερον μέρος της Αττικής, διότι είναι έξοχη μαζι και πόλις, άρετά διασκεδαστική, συχαζομένη, πολυάνθρωπος τάς περισσοτέρας ώρας, και απέχουσα δύο βήματα από τάς Αθήνας. Ένα μόνον κακόν της εύρίσκουν οι παραθερίζοντες εκεί: "Οτι είναι πόλις πολυέξοδος, και ότι τους υποχρεώνει να κρατούν λούσο ασυμβίβαστον με έξοχην.

Οι Αθηναίοι και οι Πειραιεῖς συνειθίζουν να κατεβαίνουν εις το Φάληρον και να μένουν άργά, — έως τα μεσάνυκτα, μόνον τρεις φορές την εβδομάδα: Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον. Τάς άλλας ημέρας, τα βράδια, το Φάληρον είναι σχεδόν έρημον. Δυο-τρεις παρές μόλις θα ιδής εις τα τραπέζακια της πλατείας, εκεί όπου άλλοτε δέν πέφτει βελόνι. Αυτό δέν είναι κάπως παράξενον; Υποτίθεται πάντοτε ότι ο Αθηναίος πηγαίνει εις το Φάληρον δια να

δροσισθή και ν' άναπνεύση. Άρα πηγαίνει περισσότερον όταν κάμνη ζέστην. Πώς μβαίνει τώρα να κάμνη πάντοτε ζέστην εις ώρισμένας ημέρας, ζούρ-φιζ-Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον — και εις ώρισμένας πάλιν ημέρας, — Κυριακήν, Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, — να μη κάμνη ποτέ; Οι Φαληρείς τουλάχιστον, οι μόνιμοι, γελοῦν με αυτά τα ζούρ-φιζ των Αθηναίων, και τους άκούς να λέγουν: — Α' Απόψε κάμνει δροσιάν' ε' τάς Αθήνας. Δέν μάς ήλθε κανείς. "Η: «Αὐτο δέν θα κάμνη ζέστη' οι Αθηναίοι θα μένουν' ε' τάς Αθήνας.» — Το βέβαιον είναι ότι τάς ημέρας που... δέν κάμνει ζέστην εις τάς Αθήνας, το Φάληρον έχει κάτι το πένθημον, το νεκραμένον. Νυστάζουν τα ηλεκτρικά του, νυστάζουν τα γκαρσόνια των καφενεών, νυστάζουν και οι ελίγοι πελάται των. Ούτε μουσική, ούτε γέλια, ούτε κουβέντες, ούτε σουλάτσα, ούτε τουαλέτες. Και το θέατρον παίζει — όταν παίζει, — με δέκα θεατάς, και η φωνή της πρίμας, η τόσο δυνατή, διασχίζει την... έρημιαν και φαίνεται ως πολυτέλεια μεγάλη.

Και πως ζούν οι άνθρωποι εις το Νέον Φάληρον; Μα επάνω-κάτω, όπως ζούν εις όλας τάς κομψάς και πλουσίας παραλίας. Δροσίζονται, φλυαροῦν, ρεμβάζουν, τρώγουν εκεί παρά θιν' άλλός, κάμνουν το λουτρόν των, άκούουν μουσικήν, πηγαίνουν εις το μελόδραμα ή εις την ταραντέλλαν και, όταν είναι πολύ μικροί, παίζουν εις το πάρκον ή γυρίζουν με τάλογάκια. Και τί άλλο θέλετε να κάμνουν δια να είναι εύτυχεῖς και να περνοῦν το καλοκαίρι των ώρατα;

Και όμως, εγώ ξεύρω μερικοὺς που κάμουν και κάτι άλλο, όχι τόσο διασκεδαστικόν...

Είνε μερικοὶ μαθηταί, οι όποιοι κατοικούν εις το Φάληρον μονίμως ή παροδικώς, και έχουν μείνη μετεξέτασιμοι εις μερικά μαθήματα, η πρόκειται να δώσουν εισιτηρίους εξετάσεις, και μελετοῦν.

Νομίζετε ότι και αυτοί δέν είναι εύτυχεῖς και δέν περνοῦν το καλοκαίρι των ώρατα; Φυσικά, αφού μελετοῦν, αφού κάμνουν το καθήκόν των! Έγώ υποθέτω ότι θα έπερνούσαν ένα άθλιον καλοκαίρι — και εις το Φάληρον ακόμη — και θα ησαν πολύ δυστυχισμένοι, αν διεσκέδαζαν έλην την ημέραν, χωρίς νάνοίγουν βιβλίον. Αλλά όχι! Το βιβλίον, κάτω από τα δένδρα, εις την σκιάν του κήπου της επαύλειος, το βλέπω άνοικτόν. Τα καλά παιδια μελετοῦν. Και άμα τελειώση η προδιωρισμένη μελέτη, τότε αρχίζει η διασκεδασίς. Και η διασκεδασίς είναι ακόμη ώρατοτέρα, όταν ανακουφίζη τον κόπον της εργασίας...

Όνειροπόλον της Δόξης και Άγγελον της Έλπίδος.— ή Δόξα της Πατριδος με τον Δευκοκράμαν Αιγιαλόν— ή Άδρα του Πολυγύρου με την Χρυσόπτερον Έλπίδα— ή Έρωσις ή Θάνατος με την Μακεδονίαν, Δάκρον της Μακεδονίας, Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν, Ρόδον της Ανατολής και Αθήνην.— ή Άγγελος της Έλπίδος με την Αθήνην, Έλληνικήν Θεότητα και της Φράκτις τ' Αργιολούλουδο.— τὸ Άλυτον Δίνιμα με την Θύελλαν και Άσρόμητον Δέοντα.— ή Ρογολέττος με τον Δάζαρον, Άξιοκλήτηρον, Βασιλάκι και Αθήνην.— ή Παλλάς με τον Φθα-Διάβολον, Δάκρον του Ώραίου, Δαυράν, Γολδονάκη και Άξιοκλήτηρον.— τὸ Έλληνικόν Μεγαλειον με την Έλληνικήν Ίδεαν, Έλληνικήν Αίγλην, Έλληνικήν Προήν, Έλληνικήν Δόξαν και Έλληνικήν Πατριδα.— ή Λυκιδεύς με τον Δευκοκράμαν Αιγιαλόν, Περιστεράκι της Ίθάκης και Μεγάλην Ίδεαν.— ή Ρέμβη με τὸ Όνειρο στο Κόμα, της Φράκτις τ' Αργιολούλουδο, Εομεράλλαν και Ροδιαν.— ή Ίππότης του Σπυριόματος με την Ένωσιν ή Θάνατον, Άριστ και Ρόδον της Ανατολής.— ή Άγγελος Δύερινος με την Μουσιήν Ψυχήν, Κρυστάλλινον Σπήλαιον και Βασιλάκι.— ή Πιστις-Πατρις με την Ένωσιν ή Θάνατον, Έρδοξον Ύδραν, Ηρωικήν Κρήτην, Κωνσταντικον, Λάβαρον και Ατρομητιον Δέοντα.— τὸ Μαγεμένο Αμορμάκι με τὸ Ταπεινὸ Γίασμι, Ταπεινὸ Ίον, Μελαχροινήν Αφροδίτην, Άγνήν Καρδιαν και Μάυρον της Βενετίας.— ή Δάζαρος με τὸ Καρφοδμηρικο, Γλυφοκοντίλαν, Α-θάνατον Έλλάδα, Αφρον του Κόματος και Νικηφόρον Οδρανόν.— ή Θύελλα με τὸ Μαγαριταρένιο Δάκρον, Ριγολέττον, Βασιλάκι, Καρφοδμηρικο και Σιαγόνα εν τῷ Ωκεανῷ.

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τους φίλους της: Αλέξανδρον Δ. Β. (σήμερον, ως βλέπεις, έχρητον ψευδιώνυμον τὸ ἀδελφῷ σου ἔχεις δίκαιον.) Η Πυραμὶς 280 δημοσιεύθη λανθασμένη) Βασιλῶν Σαυαίαν (πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ πάρω διὰ ταμπέλην, ἀφοῦ ἐργάζεσαι τόσο καλά; τὰ Παιδικὰ Πνεύματα γνωστὰ δὲν ἔχεις ἄλλα, ἀγνωστα;) Δάζαρον (ὄχι, ὁ Ἀναίας δὲν ἔχει ψῆφον ἀκόμη ψηφίζου ὅσοι δὲν ἔχουν μουστάκι;) Χιονομένην Περιοτρῶν, Δημόδοκον (τὸ φύλλον αὐτὸ δὲν ὑπάρχει πλέον.) Ρόδον της Ανατολής (βραβεῖον ἔστειλα.) Πιστις-Πατριδα (ἀλήθεια, πῶς νὰ περιγράψῃ καεὶς τέτοιαν χαρᾶν;) Άγγελον Δύερινόν (ἔχει καλῶς.) Ίππότην του Σπυριόματος, Ρέμβην (φαίνεται ὅτι σ' ἐκλαβάνει δι' ἄλλην, της ὁποίας γνωρίζεις τὸ γράμμα.) Έλληνικὸν Δόξαν (ναί.) Κανήχημα της Πατριδος (ἀν ὁ Γιάγκος βρισκῆ τὸν Βολκῶφ; ἄ, εἶνε μουστικόν... πρὸς τὸ παρόν.) Ρογολέττον, Έλληνικόν Μεγαλειόν, Χρυσόπτερον Έλπίδα (εὐχόμεαι τελείαν ἀνθρώπων) Σύννεφον του Ὀλύμπου (τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον πρέπει νὰ ἐσωκλείεται εἰς κάθε τετράδιον ἀνεκρίπτως.) Βενιαμίν (ἐλπίζω ὅτι κάποιον-κάποιον κατὶ θὰ εὐρίσκῃς νὰ μοῦ γράψῃ; δὲν ἐπέρασε και ὀλιωδίαλου... ἡ μόδα της; φλαυρίας;) Ένθουσιώδη Έλληνίδα (ἐν χάνονται, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν.) Αὔραν του Πολυγύρου (χαίρω πολύ πῶς σοῦ ἔφρασε τόσο ἡ «Γυφτοπούλα» ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής;) Βασίλειον τῶν Βουλγαροκτόνων (ἔστειλα.) Ίδαμινήν Γλυκίστην (ἔστειλα ὁ τόμος του 1902 τιμᾶται δρ. 7.) Μεγάλην Ίδεαν (τόμος ἔστειλα.) Δόξαν της Πατριδος (εὐτυχῶς ἠευχάσαμεν καὶ ἀπὸ αὐτᾶ ἡ ἐπιστολή σου ὠραιότητῃ.) Άγγελιαφόρον Περιστεράν (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολύ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά; σήμερον ἔχρητον τὸ ψευδιώνυμον του ἀδελφῷ σου.) Πατριωτίσσαν Πυργοδοσπειραν (ἤμουν βεβαία ὅτι... δὲν ἔτεμ-

πέλιασες; τί ὠραία ἐκδρομή!) Ηρωικήν Κρήτην, κτλ. κτλ.
 Εἰς δὺς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἰουλίου θάπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι της 12 Δεγούστου
 Ἡ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖν μας εἰς φανέλλων, ὧν ἐκάστη περιέχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

376. Δεξιόγραφος.

Σὲ φιλεῖ τὸ πρῶτόν μου
 Σ' ἐρωτᾷ τὸ δευτέρον μου.
 Βασιλεὺς γνωστότατος
 Γίνεται τὸ σὺλόλον μου.

Ἐστάλη ὑπὸ της Καρδίας της Ἐλευθερίας

377. Στοιχειόγραφος.

Τὴν ὄσφρησιν ἡ φύσις
 Μὲ ὤρισεν νὰ ἤδῳν.
 Ἄλλ' ἂν τυχόν θελήσῃς
 Τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον
 Νὰ ε' ἀντικαταστήσῃς,
 Ἀμέσως διὰ τὴν γεῦσιν
 Κατάλληλον θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἄετος του Σουλιῶ

378. Στοιχειοτονόγραφος.

Εἰς ἐπίθετον γνωστόν σου
 Ἔνα γράμμα ἂν προσθέσῃς
 Καὶ τὸν τόνον μεταβίβῃς,
 Ἄλλο ἐπίθετον προβαίνει,
 Πῶς τάντιθετον σημαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ της Ἠμέρας της Ἐλευθερίας

379. Κερυμμένη Παροιμία.

Ὁ Νίκος ἀπὸ ἐπτὰ χρονῶν
 Ἦταν παιδί τρελλό
 Καὶ ἀπὸ τόσο δὲ μικρὸ
 Βαρύταν τὸ σχολειό.
 Ὁ δάσκαλος τοῦ ἔλεγε:
 ἌΤὸν κόπο σου μὴ χάνῃς
 Καὶ τίποτε δὲν κάνεις.
 Μήπως μαθαίνει γράμματα;
 Μαθαίνεις κολοκώδια!
 Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ὁ δάσκαλος
 Τοῦλεγε τὴν ἀλήθεια.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἀσιδέως

380. Πυραμὶς.

+ + Οἱ σταυροὶ εἶνε χώρα της Ἀσίας.
 * + * = Ἠῆσος του Αἰγαίου.
 ** + ** = Νῆσος του Αἰγαίου.
 *** + *** = Παταμὸς της Ἑλλάδος.
 **** + **** = Πόλις νήσου Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἄστερος της Κίου

381-385. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τριῶν στοιχείων (δύο συμφώνων και ἑνὸς φωνήεντος) νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Ἄλξις, μαυρίζω, ὄμιος, βλέπω, ἀλιεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ της Διαφοσερεῦς Σημαίας

386. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίτων.

Τὸ τελευταῖον γράμμα της πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ προτελευταῖον της δευτέρας, τὸ προτελευταῖον της τρίτης και οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν φωνηεντολίτον γωμικόν του τύπου:

* * * * *

1, Πρόσωπον της Παλαιᾶς Διαπλάσης 2, Ὀμηρικὴ ἠρωὶς 3, Τραγικὸς ποιητής 4,

Νύμφη ὀμηρικὴ 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν 6, Μούσα.

Ἐστάλη ὑπὸ της Μικαλωμένης Φουφούλας

387. Φωνηεντολίτων.

κρ-μ-τ-θμ-σ-λγξ-μ

Ἐστάλη ὑπὸ της Ἑλληνικῆς Ἰδέας

388. Γρίφος.

				T	
προ	προ			T	T
	προ	προ		T	T
προ	οὐδ	προ		T	T
	προ				

τοῦμμα θιν'

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἄστερος της Ἰωνίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 26.
 300. Ἀηδών (φέι, Δών.)—301. Πάνθη (Πῆν, ὀπή.)—302. Ταῦρος-Τύρος.—303. Δίδω-Διδώ.

304. ΑΚΤΙΟΝ	305. ΠΟΛΥΒΟΣ
ΚΥΡΟΣ	ΠΗΝΕΙΟΣ
ΤΡΙΣ	ΠΑΓΣΑΙ
ΙΟΣ	ΠΑΡΑΔΟΣ
ΟΣ	ΝΙΣΥΡΟΣ
Σ	ΣΟΥΝΙΟΝ
	ΣΕΝΕΚΑΣ

306—307. 1, Πᾶν μέτρον ἄριστον 2, Σοφὸν τὸ σαφές.—308. Ἡ Λάρναξ της Κύπρου.—309. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ του T: Ἀστατα τὰ της γῆρας.—310. Διὰ τῶν T, Σ: ΤΙΤΟΣ (Τόσος, σίτος, ἰσΤός, ἄστΟς, ὀστΙ.)—311. Ἐν σὺν ἐνί, σὺν ἐνί, ἴσον ἐν. Εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ τρισυπόστατον του Θεοῦ (ἐν σὺν ἐν-εἰς ν-ἐν ν ἴσον-ἐν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀνταλλάσω Μ Μυστικά. Τὸ ὠραιότερον βραβευθήσεται διὰ καλλιτεχνικῆς εἰκόνας.—Γλυφοκοντάλα, ἔνα κἀμνετενε αἰστοιχεῖο;—Διπλωμάτα, ἔνα χειριστῶν στὰς γλυκυτότας Ἀθήνας.—Αἰγυπτιᾶ Βασιλοῦσις. (Ζ'—170)

Ἐγκάρδια συλλυπητήρια ἀγαπητῷ φίλῳ Κωμοποῦλῳ ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλεστάτης ἀδελφῆς.—Μουσικὸς Ὀμιλος «Ὀρφεύς». (Ζ'—171)

Ἐγκάρδια συλλυπητήρια φιλότατῳ μοι Π. Κωμοποῦλῳ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ προσφίλου ἀδελφῆς.—Ν. Α. Καρακατσάνης. (Ζ'—172)

Φιλότατῳ Φορῷ Σ., πῶς περῶς στήν Πόλι; θυμάσαι κοίμηται φορὰ τῆς καλόγρης και τῆς παλαιᾶς σου φίλες; Ἐγὼ ἀγῶνας ἡ Πόλι;...—Ναυτοπούλα της Κεφαλληνίας, Ἑλληνικὴ Αἰγλη. (Ζ'—173)

Πλουτίσατε τὰς συλλογὰς σας! Ἀγοράσατε δελτάρια εἰς τιμὰς εὐθηνῶν.—Euristhène D. Triantafillides, posterestante, Smyrne (Asie Mineur). (Ζ'—174)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατίπητὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες και 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν της νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν του φύλλου.